

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 11 29/10 - 13/11 1976 4. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

Norzinkledelsen:

Forsøk på trakassering og organisert streikbryteri med DNA LO og SV på slep

Zinken-arbeiderne holder ekstraordinært årsmøte i afd. 61 mandag 1. november.

Ledelsen ved Norzink i Odda v/ dir. Leif von Krogh fortsetter offensiven etter at den klarte å skape en midlertidig splittelse blant bedriftens arbeidere og tvinge de 150 som var i streik for en lønnsøkning på 2,50 - 3,50, tilbake til jobben.

Det er ikke bare dagens lønnskrav som skal slås ned. Det er Odda-arbeidernes kampvilje i det hele tatt som skal gis en varig knekk. Norzink-ledelsen har bestemt seg for at arbeiderne ikke skal kunne gå med løftet hode på lang tid framover.

Midlene som Norzink-ledelsen nå tar i bruk, er trakassering og forberedelse av streikbryteri. Dette får delvis stilltiende, delvis aktiv oppslutning fra "arbeiderlederne" i DNA, LO og SV!

I forrige uke gikk Norzink-ledelsen til det skritt å si opp 3 arbeidere, bl. a. et medlem av den tidligere streikkomiteen for de 150 arbeiderne i støperiet og elektrolysehallen. Det formelle grunnlag var at de var ansatt som ferievikarer. Men saken er at de for lenge siden fikk beskjed om at de kunne fortsette i jobben utover ferietida, og ingen har grunn til å tro at det her dreier seg om annet enn trakassering av arbeidere som har vært i streik.

Dette ble også klart oppfattet av de oppsagtes arbeidskamerater i støperiet og elektrolysehallen. Fredag 22.

LES

Streiken ved Radionette

Se siste side

Mot en korporativ stat

Se leder side 3

oktober gikk de resolutt til streik i protest mot oppsigelsene, og krevde at de ble trukket tilbake.

Bedriftsledelsens svar var å sende brev til de streikende om at hvis de ikke gjenopptok arbeidet tirsdagen etter, ville de betraktes som sluttet ved bedriften. Direktør von Krogh uttalte at bedriften ville sørge for å holde bedriften i gang på annen måte - med andre ord ved hjelp av streikbryteri.

De streikende vedtok da å gå tilbake til jobben, men har satt frist for bedriften til mandag 1. november for å trekke de tre oppsigelsene tilbake. Samme dag avholdes ekstraordinært årsmøte i Zinken-arbeidernes fagforening.

Forts. side 2

Situasjonen i norsk økonomi

Årets nasjonalbudsjett ble lagt fram på et tidspunkt hvor den lenge lovpriste oppgangen har vist tegn på å stoppe opp. Dette har ført til at de økonomiske "ekspertene" har moderert sine optimistiske uttalelser. Her hjemme har Kleppe uttalt at konjunkturoppgangen kan bli svakere enn det en regnet med da nasjonalbudsjettet ble utformet, og konjunktur"eksperten" framfor noen, Odd Aukrust, har kommet med liknende uttalelser. Om vi går utenfor landets grenser er optimismen, som fremdeles er i behold hos Kleppe og Aukrust, i ferd med å bli vendt til pessimisme. En amerikansk "ekspertgruppe" uttalte nylig at en allerede i 1978 vil få en generell konjunkturedgang, en nedgang som vil begynne i USA alt i annet halvår 1977.

Nå må alle disse uttalelsene tas med en stor klype salt. Felles for såvel de optimistiske som de mer pessimistiske spådommene, er at de bare må oppfattes som det de er - spådommer. Ikke i noe tilfelle er grunnlaget for dem en analyse av den kapitalistiske produksjonsmåten utvikling. Nei, grunnlaget for spådommene begrenser seg til en erfaring alle har gjort om det kapitalistiske systemet, nemlig at det etter dårlige tider følger bedre og etter bedre tider følger dårlige.

Ved at "ekspertene" er "uenige" samtidig som de ordlegger seg på en måte som gjør at få utenfor laget kan forstå hva de sier og langt mindre kontrollere om de snakker sant, er spåkonerollen

fullstendig. Abrakadabra, i morgen blir det sol eller regn.

Det er behov for en mer seriøs analyse enn dette tøvet.

Marx' kriseteori

Det kapitalistiske systemets drivkraft er jakten etter stadig mer profit. om profitten trues står hele systemet i fare. Nå vil det ikke være profittens størrelse

som er avgjørende for utviklingen, men profitten sett i forhold til produksjonskostnadene, altså investeringenes avkastning. Kjernen i Marx' teori for de kapitalistiske krisene er at utviklingen av den kapitalistiske produksjonsmåten er uløselig forbundet med en tendens til å presse ned avkastningen (profittraten). På et visst tidspunkt vil denne tendensen

slå igjennom og forårsake en nedgang i profittraten og profitten. Investeringene vil avta, bedrifter nedlegges, og arbeidsløsheten stige. En økonomisk krise har inntrådt.

For å komme ut av krisen må profittraten stige. Dette krever enten at produksjonsutstyret (maskiner, skip, byggn-

Forts. side 2

Nykoloniale framstøt i Zimbabwe (Rhodesia)

Zimbabwe befinner seg i dag på sammenbruddets rand både økonomisk og militært. Denne tidligere britiske kolonien ble 11. nov. 1965 erklært for en selvstendig stat av Ian Smith, og løsrivelsen fra England innebar at den rhodesiske rasismen ble befestet.

Allerede 20. nov. 1965 vedtok FN en handelsboikott av landet. Trass i denne (som forøvrig har vært brutt av en rekke land) har landet fram til i dag holdt produksjonen intakt. Dette skyldes primært Sør-Afrikarepublikkens økonomiske og militære bistand. Zimbabwe har i dag en svart befolkning på

6 millioner innbyggere og et hvitt mindretall på 270 000. Økonomien er basert på samme "homelandssystem" som i Sør-Afrika. Denne apartheidpolitikken skiller svarte og hvite langs etniske og geografiske skillelinjer. I Zimbabwe kontrollerer det hvite mindretallet 50% av den beste jorda samt de rike mineralforekomstene. Ved siden av gruvedrift basert på utvinning av gull, krom, nikkel, kobber og bly er jordbruk og fedrift landets viktigste næringer. Den afrikanske befolkningen er henvist til karrige jordbruksområder, som landarbeidere på plantaser og farmer el-

ler som arbeidskraft lønnet under eksistensminimum i gruvene. Den rasistiske lovgivningen som på alle områder berøver afrikanerne enhver form for handlefrihet håndheves på samme måte som i Sør-Afrika med tortur, henrettelser og internering av opposisjonelle. Bare ved Vorsters hjelp har den rhodesiske økonomien overlevd. Sør-Afrika har store investeringer i gruve- og landbrukssektoren. Men også USA har økt investeringene betraktelig siden 1945 (Anglo-American Corporation, De Beers), dessuten importerer USA

Forts. side 4

Norzink...

ning, avd. 61 av Norsk Kjemisk, der det skal velges nytt styre og dermed faglig-politisk linje for tida framover.

NERVØSITET I LO, DNA OG SV

Med et kjempekonsern og gode muligheter for å manipulere med produksjon, lagring og finansiering i ryggen kan dir. von Krogh satse mye for å tvinge arbeiderne i kne. Men selv om Norzink-ledelsen er innstilt på å spille høy poker, hadde den ikke kunnet ture fram uten hjelp fra – riktig nok stadig mer nervøse – samarbeidspartnere innen arbeiderbevegelsen. Klimaet for det forsøket på trakassering som er kjørt ut, er godt forberedt gjennom SVs, og DNAs forsøk på å mane fram "ekstremist"spøkelset etter den forrige streiken.

Da streiken mot oppsigelsene av de tre var et faktum, uttalte sekretær i SV, Rune Fredh, at de 150 streikende var lurt ut i streik for å forsvare "3 bortskjente borgerunger fra AKP". Forbundsledelsen i Norsk Kjemisk erklærte streiken for ulovlig. Nestformann i forbundet, Arthur Svensson, sa til Aftenposten: –Bedriftens ulti-

Forts. fra side 1

matum synes vel hardt for meg, men heller ikke vi kan gi noen resept på hvordan slike ulovlige konflikter kan løses.

Holdningen til Norsk Kjemisk er altså: Trakassering og streikebryteri er "vel hardt", men noen annen "resept" fins ikke. Med andre ord: En noe nervøs tilslutning til Norzink-ledelsen.

Men denne nervøsiteten gjelder ikke arbeiderne ve og vel. Den gjelder utelukkende mulighetene for forbundsledelsen til å holde den posisjon som den og dens lokale medløpere i Odda vant da den forrige streiken på lokale lønnskrav led foreløpig nederlag og det daværende styret i avd. 61 gikk av. Seieren den gangen var knepen – 196 mot 170 stemmer – og henger i en tynn tråd foran det ekstraordinære årsmøtet i avdelinga mandag 1. november.

Det er dette forbundsledelsen og dens medløpere er bekymret for. Dir. von Krogh må ikke ved å gå for raskt og hardt fram ødelegge det faglige byråkratiets mulighet til "å ordne opp sjøl" – til beste for den samme von Krogh og hele borgerskapet.

GJØR OPP MED KAPITULASJONISTENE!

Dir. von Krogh kjører fram med sine forsøk på trakassering og organisert streikebryteri så lenge klasse-samarbeidslinja har overvekt og splittelsen blant arbeiderne er stor. I det øyeblikket arbeiderne slutter seg fast sammen på klassekampens linje, vil slike framstøt prelle av som vann på gåsa og være nytteløse. Men dette fordrer et fullstendig oppgjør med forbundsledelsen og dens medløpere. Situasjonen i Odda har på ny vist arbeiderklassen at det ikke bare er slik at fienden også er tilstede i egne rekker, men at det er der fienden fins i sin farligste og viktigste utgave.

Men når arbeiderne gjør opp med og isolerer fienden i sine egne rekker, kan ingen makt i verden stanse dem.

Det vil også vise seg i de lokale lønnsforhandlingene. Det tidligere nederlaget kan vendes til ny kamp som vil få entusiastisk støtte fra arbeidere over hele landet – og dermed til full seier.

SISTE:

Idet den røde Arbeideren går i trykken er det blitt kjent at det avholdes møte i avd. 61 alt onsdag 27. oktober. Foran møtet går det rykter om at det vil bli satt fram forslag om eksklusjoner og suspensjoner av folk som har gått i ledelsen for arbeidernes kamp. Det politiske oppgjøret er derfor kanskje allerede skjedd når denne avisa leses.

Samtidig har fylkesarbeidsnemnda omgjort den tidligere bestemmelsen i den kommunale nemnda, og sier at AL-trygd ikke vil bli utbetalt til dem som var permittert under den forrige streiken. Dette er fylkesmyndighetenes bidrag til offensiven mot arbeidere og deres ledere i Odda!

Vi kommer tilbake med breiere dekning i neste nr., og oppfordrer i mellomtida til aktivt solidaritetsarbeid mot de framstøt som måtte vinne fram fra DNA, SV og LO-byråkratiet.

Situasjonen i norsk ...

Forts. fra side 1

inger) blir billigere, at arbeidets produktivitet øker eller at lønningene synker. Krisens oppgave blir å besørge dette.

Produksjonsutstyret vil under en krise bli billigere gjennom gunstige avskrivninger og endrede lånebetingelser, men først og fremst ved prisfallet som skyldes at etterspørselen synker som en følge av det store antall bedriftsnedleggelse. En av krisens oppgaver blir derfor å forestå en sanering av industrien. Dette er en nødvendighet for at oppgangen skal kunne komme innenfor et kapitalistisk system.

Arbeidets produktivitet økes gjennom rasjonalisering og investering i arbeidsbesparende utstyr. En økonomisk krise må derfor fremskynde rasjonalisering og investering i mer effektivt produksjonsutstyr.

Arbeidernes lønninger kan senkes ved å la prisstigningen besørge lønnsnedslagene uten samtidig å senke de nominelle lønningene. Dette oppnås lettere i en krisesituasjon hvor arbeidsløsheten og usikkerheten om arbeidsplassene er stor. En økning i arbeidsløsheten og økt propaganda om hvor usikre arbeidsplassene er, vil alltid følge en krise og hemme arbeidernes lønnskamp.

Som vi ser er veien ut av en krise ifølge Marx uløselig knyttet til bedriftsnedleggelse og økt arbeidsløshet. Om ikke dette skjer, vil oppgangen vanskelig kunne komme. Krisen er den hestekur kapitalismen med visse mellomrom må gjennomgå.

Oppgangstid?

Som allerede nevnt har "oppgangen" i den senere tid alt vist sterke tegn på å stoppe opp. Viktige industrigrøner merker lite eller ingenting til den annonserte oppgangen. Her hjemme rammes særlig skipsbyggingsindustrien hardt, men også metall- og tremasseindustrien har store vansker. I tillegg er forholdene vanskelige i en rekke enkeltbedrifter, og permitteringer og bedriftsnedleggelse er fremdeles en del av den norske hverdagen.

Når det gjelder skipsbyggingsindustrien, har vi tidligere behandlet de vansker den står oppe i. For denne industrien kan situasjonen kort beskrives som Aftenposten (20.9) gjorde det, nemlig med ordene "nærmere stupet". Den overkapasitet som er blitt oppretholdt ved statlig hjelp i de ulike land, og ikke minst her hjemme, har hindret krisen i å gjennomføre sin oppgave; en sanering av skipsbyggeindustrien.

Den vanskelige situasjonen og lave ka-

pasitetsutnyttelsen innen skipsbyggingsindustrien er som nevnt ikke enestående i norsk industri. I den siste tiden har situasjonen særlig forverret seg for metall- og tremasseindustrien. Jernverket i Mo har opplyst at det ikke får solgt sine produkter, og at det trenger statlig støtte for å fortsette med produksjon for lager. Det samme gjelder for tremasse- og celluloseindustrien, hvor direktør Aril Holland i Papirindustriens Sentralforbund opplyser til Arbeiderbladet (23.10) at industrien ikke har sett noe til den lofte oppgangen, "tvert imot er det tegn som tyder på nedgang igjen".

Om bønnene fra industrien om statlig støtte blir hørt. Statssekretær Engell Olsen opplyser at det i alt er gitt 700 millioner til disposisjon for likviditetslån, og at dette her "sikret" 100 000 (!) arbeidsplasser. På tross av dette store antall "sikrete" arbeidsplasser går det likevel fram av uttalelsene fra Arbeidsdirektoratets landskonferanse for fylkesarbeidssjefer at tallet på arbeidsløse neste år vil ligge langt over det som har vært vanlig i Norge i etterkrigstida.

De tall som er oppgitt for industriens investeringsplaner i 1977, bestyrker inntrykket av den vanskelige konjunktursituasjonen. Ut fra industriens foreløpige planer vil investeringene i bygg, anlegg, maskiner og utstyr gå ned med 4,5% i løpende priser i forhold til bunnåret 1976. Disse tallene indikerer ikke bare at det vil bli liten utvidelse av industriens produksjonskapasitet neste år, de indikerer også at de investeringer som vil bli foretatt hovedsakelig vil gå til mer produktivt utstyr slik at økt rasjonalisering kan finne sted. Dette vil selvfølgelig forverre situasjonen på arbeidsmarkedet ytterligere.

Om en etter denne dystre beskrivelse fremdeles tviler på alvoret i situasjonen, er det nok å se på regjeringens budsjettforslag for 1977. En rekke hjelpe tiltak overfor industrien er foreslått oppretholdt, og statsbudsjettet gjøres opp med et underskudd på 16,4 milliarder. Dette siste faktum er i seg selv tilstrekkelig bevis for at vi er inne i en lavkonjunktur, og at systemet er fullstendig avhengig av statlig hjelp.

Arbeiderpartiets redningsøkonomi

Det er da nettopp også den økte statlige støtten til industrien som har vært en av hjørnesteinene ved Arbeiderparti-regjeringens økonomiske politikk under den nedgangen vi har vært og fremdeles er inne i. En spesiell type "redningsøkonomi" har i det siste kommet mer

og mer i forgrunnen, idet staten gjennom ulike former for subsidiering av industrien har oppnådd at bedrifter som sto på konkursens rand fremfeles gis anledning til å fortsette produksjonen. Mens krisen synes å ha lyktes i å kanalisere investeringene over i retning av mer produktivt utstyr og å øke rasjonaliseringen, har den altså ikke maktet det viktigste, å sanere industrien og øke arbeidsløsheten (det siste har riktignok skjedd i noen grad også i Norge). Kapasiteten og sysselsettingen i industrien har blitt holdt oppe ad kunstig vei, og krisen har ikke fått utføre de oppgaver den ifølge Marx har.

Nå kan selvfølgelig ikke produksjonen holdes oppe på denne måten i det uendelige, om en oppgang skal komme må det legges et grunnlag for den. Derfor uttalte da også presidenten i Norges Industriforbund, Onar Onarheim, på en pressekonferanse at industrien på sikt ikke kan basere seg på midlertidige støttetiltak fra det offentlige. Men mens Onarheim etterlyser et "alvorlig krafttiltak" og uttrykker håp om at det skal være tilstrekkelig, tilsier en mer edruelig analyse at en del av industrien er dødsdømt. For at en oppgang skal sette inn, kreves det utstrakt sanering innen visse bransjer. Når dette imidlertid blir forsøkt unngått i det lengste, må andre virkemidler til.

Arbeiderpartiets løsning er å forsøke å legge grunnlaget for en økonomisk oppgang ved å foreta en politisk og økonomisk sanering av arbeiderklassen. Det er dette som er innholdet i den andre hjørnesteinen i Arbeiderpartiets politikk, den som går ut på å frata arbeiderklassen den lovlige adgangen til å innvirke på sin egen lønnsfastsettelse. Staten/LO/NAF skal istedet fastsette den "riktige" lønn, en lønn som nødvendigvis må være lavere enn den nåværende for at det overhodet skal kunne legges noe grunnlag for en økonomisk oppgang. Alt snakk om reallønnsøkning må avfeies som det det er, tomme løfter og ren løgn.

Lokkematen for å få arbeiderklassen til å godta dette overgrepet, er tomt snakk om "sikre arbeidsplasser" og "lav" prisstigning. Til det siste må sies at Norge, på tross av årets Kombinerte inntektsoppgjør fremdeles har en av de høyeste inflasjonsrater i Europa. Og når det gjelder "sikre arbeidsplasser", har det foregående vist at det er nettopp det en ikke har i Norge for tiden. Arbeidsplassene er mer usikre enn de noengang før har vært i etterkrigstida, og det er bare et tidsspør-

mål før krisen vil slå inn over norsk økonomi med full tyngde og i en form lik 30-års krise, dvs. i den hensynsløse form de kapitalistiske krisene ifølge Marx må ha for at kapitalismen skal kunne restaureres.

Det er det bildet som her er trukket opp som må danne bakgrunnen for arbeiderklassens kamp. Valget står nemlig ikke mellom fortsatt arbeid og lavere politisk innflytelse innenfor et "demokratisk samfunn" på den ene siden og økonomisk sammenbrudd og diktatur på den andre. Valget står mellom voldelig undertrykkelse av arbeiderklassen og økonomisk sammenbrudd, og sosialistisk revolusjon.

I den siste tiden har det voldelige perspektivet og undertrykkelsen stått stadig mer utslørt fram. Streikevåpenet er blitt kriminalisert, og arbeidere i streik møtes med trusler om oppsigelser og forsøk på organisert streikebryteri, trusler som hele tiden følges opp og støttes av Arbeiderpartiet og LO. Dette viser for det første at disse organisasjoner er arbeiderklassens farligste fiender, men det viser også at det er arbeiderklassen og dens kampkraft og kampvilje som avgjør den fremtidige utvikling i Norge.

FAGLIG...Forts.fra side 5

som rett bare arbeidernes selvbestaltede rett. Et flertallsvedtak i en fagforening er for oss ikke mulig å bekjempe på annen måte enn eventuelt et nytt vedtak i samme forening eller klubb. Med andre ord: politisk bekjempelse av vedtak. I mange tilfelle vil det selvsagt også være riktig å gå inn for suspensjoner.

Når det gjelder suspensjoner av typen NTL, er det sagt at vi må se forskjellig på suspensjoner ovenfra og nedenfra. Dette må selvsagt ikke oppfattes slik at vi støtter suspensjoner nedenfra og går imot de som kommer fra toppen. Det er det politiske grunnlaget for suspensjonene som er avgjørende for hvorvidt vi går mot dem eller ikke. Men vi anerkjenner ikke noen prinsipiell rett for fagapparatet, vi underkaster oss ikke deres vedtak på det prinsipielle plan, slik vi må gjøre når det gjelder vedtak fatta av arbeiderne. Det samme gjelder spørsmålet om oppsigelser osv. Vi mener at det selvsagt skal være arbeidere som skal bestemme hvem som skal oppsis eventuelt ansettes på en bedrift. Ethvert forsøk på å få dømt arbeiderne av en eller annen borgerlig rettsinstans er et anslag mot arbeiderklassens selvbestaltede rett som vi prinsipielt går inn for.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Mot en korporativ stat

Den første pakkeløsningen fikk vi ved indeksoppgjøret i 1973 som var prøveballongen for Skånlandutvalgets innstilling. Da misnøyen med utvalgets innstilling etter hvert tiltok på arbeidsplasse bestemte DNA og LO seg for, riktignok meget motvillig, å legge innstillingen på is. Mønsteret ville man derimot beholde. LO og etterplaprende tillitsmenn proklamerte at det var uheldig å "binde oppgjørsformen", man måtte til enhver tid stå fritt til å avgjøre om det skulle være "frie" forbundsvise oppgjør eller kombinerte løsninger, det vil si oppgjør hvor pris-lønns- og skattepolitikken skulle samordnes.

Tariffoppgjøret i 1974 var et slikt oppgjør og det samme var indeksoppgjøret høsten 1975. Oppgjøret for de statsansatte i 1975 og tariffoppgjøret våren 1976 var også etter Skånlandutvalgets mønster. Når det gjelder den kommende tariffrevisjon til våren er det på det rene at også dette blir et samordnet kom-

binert oppgjør.

Det kan sies at bortsett fra å la tariffperioden følge nasjonalbudsjettet har Skånlandutvalget blitt fulgt i alle disse oppgjørene. Den sittende "arbeiderregjering" har imidlertid til hensikt å ordne også dette. I et brev fra statsminister Nordlie til LO og NAF "antyder" han at en slik ordning vil bli innført innen neste tariffoppgjør, det vil si i 1978. Hvis dette blir en realitet, hvilket ikke det er noen grunn til å betvile, vil det kommende tariffoppgjør bli et "minioppgjør" som vil være til 1/1 -78. Både LO og NAF har nikket ja og det er grunn til å etterlyse LO's proklamasjoner om viktigheten av "til enhver tid å stå fritt" til å avgjøre oppgjørsformen.

Ved å la tariffperioden følge budsjettåret har Kleppe greid å få gjennomført Skånlandutvalgets innstilling til punkt og prikke. DNA og LO har gjort et mesterstykke som vel må sies å være enestående: Å legge en Stortingsinnstilling på is for deretter å gjennomføre den!!

Korporativismen er ikke av ny dato i Norge. Den har ligget nedfelt i fagforeningene så lenge disse har eksistert. Til forskjellige tider, eksempelvis ved innføringen av hovedavtalen og arbeidstvistloven, har Korporativismen gjort kraftige framsteg og det kan vel trygt sies at DNA hele tiden i høy grad har påskyndet utviklingen og at DNA, ved å framtvinge statsdikterte og statskontrollerte lønnsoppgjør, nå er i ferd med å styre oss rett inn i den korporative stat, til et system Mussolini virkelig gjorde i 1926 i sitt dekret "Carta del Lavoro" som dannet og danner mønster for fascistiske og nazistiske stater. Det er tvingende nødvendig å bekjempe alle tendenser til sosialfascisme. For arbeiderklassen betyr dette at den eneste vei å gå er å reise bedriftsvise krav og føre kampen på bedriftsplan, og å velge den "ville" eller "ulovlige" streiks vei når Kampen skal forberedes.

NORSK HAMMERVERK FRIFUNNET IGJEN

Ingen bør forundre seg over at Gulathing Lagmannsrett i Stavanger har stadfestet Stavanger byretts tidligere frifinnelse av Norsk Hammerverk for påstanden om usaklig oppsigelse av en arbeider i prøvetida og oppsigelse av ytterligere åtte arbeidere som gikk til sit down-streik i protest mot bedriftens avgjørelse.

Det er heller ikke slik Gulathing

Lagmannsrett dermed har fungert på noen annen måte enn domstolene alltid vil fungere under borgerskapets diktatur. Domstolene vil alltid felle klassedommer, men det konkrete innhold i hver enkelt klassedom vil avgjøres av styrkeforholdet mellom klassene. Hvis arbeiderne er på offensiven utenfor rettssalen, vil domstolen ofte kunne velge å felle en klasse-

dom "i arbeidernes favør" - da nettopp for å ta brodden av arbeiderklassens offensiv. I Hammerverk-saken har arbeiderne derimot stått forholdsvis isolert, og lagmannsretten kan dermed rolig frifinne bedriften uten å risikere noe særlig.

Det er lærdommen av Hammerverk-saken: Arbeiderklassen oppnår ingen ting, verken i eller utenfor rettssalen, uten å reise selvstendig kamp.

Studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning bygger på følgende 6 møter:

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske partiet.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Følgende litteratur blir benyttet:

- Marx: Det kommunistiske partis manifest.
Heftet Politisk økonomi, utgitt av KAS studieutvalg. Pris kr. 3.-
Lenin: Staten, hefte utgitt av KAS studieutvalg. Pris kr. 3.-
Heftet Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister. Pris kr. 1.-
Hovedavtalen mellom LO og NAF, utgitt av LO. Gratis.
Heftet Hva er imperialismen, utgitt av KAS studieutvalg. Pris kr. 3.-
Heftet Tvers gjennom lov til seier, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbund. Inneholder bl.a. Strassbourgesene og KAS

faglige prinsipperklæring.
Pris kr. 7.-

Hefte med statutter, prinsipper og arbeidsprogram for Kommunistisk Arbeiderforbund, utgitt etter det 2. landsmøte 1975. Pris kr. 3.-
Stalin: Partiet. Hefte utgitt av KAS studieutvalg. Pris kr. 3.-

Som tilleggslitteratur kan anbefales:
Marx: Lønn, pris og profitt.
Lenin: Staten og revolusjonen.
Heftet Unntakslovene og NATOs beredsskapsplaner. Utgitt av Kampen Norge ut av Nato.
Første program for Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.
Sitatene fra formann Mao Tsetung (den "lille røde").

KAS elementærsirkel, med hovedvekt på politisk økonomi og faglig politikk, kan i likhet med annet materiale bestilles fra KAS sentrale adresse eller fra distriktskontaktene.

Ta kontakt med kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

STØTT DE STREIKENDE VED NORSK CHAMPIGNON

Fra 9. september har samtlige fagorganiserte arbeidere - 9 i alt - ved Norsk Champignon på Strømmen vært i streik. Streiken startet etter at arbeidsgiveren, Wollebek, forsøkte å trakassere dem som organiserte seg med oppsigelser, og ikke ville møtekomme de fagorganisertes krav.

Det hører med til historien at Skog og Landarbeiderforbundet presterte å anbefale arbeiderne å kapitulere fullstendig før streiken brøt ut.

De 9 streikende arbeiderne kommer alle fra Pakistan. Opprinnelig ble dette forsøkt brukt mot dem bl.a. av Arbeiderbladet, som på beste rasistisk vis gjenga Wollebeks utspill om at det hele dreide seg om en pakistansk familiefide.

Driften holdes nå i gang ved hjelp av streikebrytere.

Den sak de 9 streikende kjemper for, dreier seg om helt elementære rettigheter og vilkår som alle arbeidere har interesse av å få oppfylt. Send støtte direkte til: Streikekomiteen for arbeiderne ved Norsk Champignon, v/ Ali Akhtar Malik, postboks 93, 2020 Skedsmokorset. Postgiro-konto 2 28 24 65.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevei 4
2006 Lørenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
3980 Åby

VEST-AGDER: Ole Langeland
4652 Øvreby

ROGALAND: Georg Vikshåland
Skårefeltet
4250 Kopervik

HORDALAND: Bjørn Løvdaahl
Sigurdsgt. 17
5000 Bergen

SØR-TRØNDELAG: Ingunn Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

NORD-TRØNDELAG: Ragnar Kristiansen
7510 Skatval

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Postboks 1886
Jarlesletta
7000 Trondheim

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

NYTT NUMMER AV RØDE FANE!

Røde Fane - Kommunistisk Arbeiderforbunds teoretiske tidsskrift - foreligger nå med nr. 2/3 1976. Det er et dobbeltnummer på 90 sider med solide artikler om kapitalismens utvikling i Sovjet, den økonomiske krisa og Kinas utenrikspolitikk. Lederartikkel om proletarisk internasjonalisme.

Pris: kr. 10.-
Abonnement på Røde fane koster kr 28,- pr. år. Tidsskriftet vil utkomme regelmessig hvert kvartal fra neste år.

Bestillingen går greiest om du betaler direkte på postgiro og noterer bestillingen på talongen.

Bestill fra: Postboks 2863, Kampen Oslo 5 - p.g. 20 68 427.

Nykoloniale framstøt ...

Forts. fra side 1

bl. a. krom og nikkel fra landet (Også en rekke andre land har via selskaper i Sør-Afrika infiltrert den rhodesiske økonomien).

Foruten den stadig mer trengte posisjon Smith befinner seg i p. g. a. geriljaens økende offensiv som nå pågår på fire fronter i landet, er økonomien nærmest bankerott. Landet eier ikke utenlandsk valuta, noe som medfører at nedslitt produksjonsutstyr ikke blir fornyet. Mangel på fremmed valuta reduserer også mulighetene for våpenimport selv om Sør-Afrika stadig gjør sitt til å opprettholde våpenleveransene (inntil nylig var også sør-afrikanske tropper stasjonert i Zimbabwe). Landet trenger gunstige lån, noe det er vanskelig å få når geriljaen står utenfor døra. Industrien mangler faglært arbeidskraft og de utenlandske investeringene synker stadig, mens inflasjonen øker. I tillegg har Mocambique stengt grensa mot landet, det innebærer at all handel nå må gå gjennom Sør-Afrika, en rute som stadig angripes av geriljastyrkene. Hver måned emigrerer ca 800 hvite hvorav flere er vernepliktige menn som innser at Smiths dager er talte. For å styrke forsvaret har derfor europeiske leiesoldater blitt importert. Foruten å holde den svarte geriljabevegelsen fra livet må også Smith bekjempe fraksjon er innen den hvite minoriteten.

Det hvite mindretallet på 270 000 er splittet i hovedsakelig to grupper. Ian Smiths parti Rhodesian Front representerer først og fremst jordeierne som kontrollerer 50% av landets beste jordbruksområder. Partiet har også støtte fra småborgerskapet innen detaljhandelen, funksjonærsjikt samt et faglært og beagunstiget hvitt arbeideraristokrati. Til sammen utgjør disse grupperingene majoriteten av de hvite, og Rhodesian Front har hatt makten i nærmere 14 år. I denne perioden har partiet ført en politikk som har hemmet en utvikling av landets produktivkrefter. Lovgivningen hindrer afrikanerne i å utvikle et jordbruk som kan konkurrere med det europeiske, de er også forhindret fra å konkurrere med hvite innen detaljhandel eller som fagarbeidere i industrien.

Den andre fraksjonen innen det hvite mindretallet er representert i Federal Party. Bak partiet står industri- og handelsborgerskapet, spesielt gruvekapitalen som har sterke bånd til utenlandske interesser. Partiet har også oppslutning fra akademikersjikt og intellektuelle.

Den rasistiske bakstreverske politikken som Smiths parti representerer har stått i veien for en utvikling av indstriborgerskapets interesser ikke minst når det gjelder å utvikle et faglært proletariat i større målestokk, noe som ville kunne senke lønningene og fremme produksjonen. Strømninger innen Federal Party vil derfor hilse en nykolonial løsning av konflikten i Zimbabwe velkommen. De ønsker et kapitalvennlig svart flertallstyre der rasismen fjernes men hvor utbyttingen består. Dessuten er en slik "oppmyking" av systemet kapitalinteressenes eneste redning ikke minst fordi geriljabevegelsene rykker det hvite mindretallet inn på livet for hver dag som går.

I dag opererer geriljaen fra fire fronter. Intil årsskifte 1975/76 var geriljaaktiviteten hovedsakelig konsentrert i nord-øst. Nå har den slått til rundt Chipinga i øst, rundt Fort Victoria i sør og ved Victoriafallene i vest.

Frigjøringsbevegelsene i Zimbabwe

Geriljakrigen overfor de rhodesiske regjeringsstyrkene ble trappet opp i 60-åra. Dette medførte at geriljaorganisasjonen ZAPU (Zimbabwe African People's Union) ble splittet i 1963. Begge fløyene gikk inn for en væpnet kamp mot rasistene, men utbryterfløyen hadde et langt mer bevisst forhold til geriljakrigens taktikk og strategi, ikke minst krigens

politiske betydning og funksjon overfor sivilbefolkningen. Utbrytergruppa tok navnet ZANU (Zimbabwe African National Union) og en av lederne var Sithole. Zanu bygget i 60- og 70-åra systematisk opp baser spesielt i nord-øst i det viktige grenseområdet til Zambia og Mocambique. Dette medførte et nært samarbeid med FRELIMO i Mocambique, som ga Zanumedlemene politisk og militær opplæring, samt stilte treningsbaser til disposisjon. I denne perioden gjennomførte Zanu en rekke vellykkede angrep på hvite plantasjer. At aksjonene var effektive skyldtes ikke minst den nære kontakten med sivilbefolkningen som muliggjorde opprettelsen av egne skoler, sykehus osv. Zanu etablerte også celler i byene og opprettet derved direkte forbindelser med det svarte proletariatet, noe som ga seg utslag i flere streiker.

I denne perioden eksisterte det også en viss grad av samordning av geriljaoffensivene mellom Zanu og Zapu.

I 1971 etablerte utmeldte Zanu- og Zapumedlemmer en ny geriljaorganisasjon, FROLIZI (Front for the liberation of Zimbabwe). Den ble etablert på et rent stammemessig grunnlag. Alle medlemmene tilhørte Sezurustammen, men utover den snevret stammelighet hadde organisasjonens medlemmer ingen enhetlig politisk plattform og har heller ikke kunnet etablere en slagkraftig væpnet virksomhet. I praksis er denne organisasjonen helt betydningsløs.

Samme år hadde Englands statsminister Alec Douglas Home i samarbeid med Smith utarbeidet et forslag til ny forfatning for Rhodesia. Denne parodi på en revurdering av den rasistiske forfatningen innebar at afrikanerne skulle få enkelte plasser i parlamentet og stemmerett i år 2000! Etter internasjonal press ble England nødt til å sende en kommisjon til Rhodesia for å "lytte til afrikanernes mening". Av rent taktiske grunner samordnet Zanu og Zapu sine organisasjoner i en nyopprettet legal organisasjon, ANC (African National Council), som massivt skulle avvise Home/Smiths forslaget. Resultatet var vellykket. Forslaget ble trukket, men ledelsen i ANC, forblindet av denne fredelige vellykkede aksjonen, avsa forbindelsen til Zanu og Zapu og etablerte seg som et selvstendig parti som skulle skjempet for forbedringer via forhandlingsveien alene.

I 1974 inngikk de fire organisasjonene Zanu, Zapu, FROLIZI og ANC en enhetsavtale. Denne paraplyorganisasjonen tok navnet ANC (som altså ikke er identisk med det tidligere nevnte parlamentarikerpartiet). Grunnen til denne enhetsavtalen var press fra OAU (organisasjonen for afrikansk enhet), samt frontlinjestatene som omslutter Zimbabwe, nemlig Zambia, Tanzania, Botswana og Mocambique). Dette opplegget, å samle alle bevegelsene i en organisasjon der alle grupperingene var likt representert, var en del av

Kissinger/Vorsters dentente-politikk. Via provestlige land innen OAU forsøkte nå Kissinger/Vorster å passivisere den radikale Zanugeriljaen. Innen Zanu var det splittelse i synet på denne samlingen i en fellesorganisasjon. Men av taktiske årsaker, dvs. for å beholde baser i en rekke land som gikk inn for forslaget (Zambia) samt få økonomisk og militær bistand gjennom OAU, men også for å påvirke de andre organisasjonene innen ANC gikk også Zanu inn i organisasjonen under forutsetning av at den væpnede kampen skulle fortsette. Kort tid etter at avtalen var inngått kunngjorde Zapu, FROLIZI, ANC, Kaunda i Zambia og Smith at det var inngått en våpenhvile. Ifølge Smith skulle geriljaen også avlevere våpen.

Forhandlingene mellom ANC og Smith brøt imidlertid sammen i august 1975. Siden da har ledelsen innen fellesorganisasjonen blitt avslørt som bestående av opportunistiske forhandlingstalsmenn som snarere har lammet geriljaaktiviteten enn utviklet denne. Dessuten pågår det en indre maktkamp mellom de forskjellige toppfigurene innen ANC. En av disse, den suspekke forhandlings-eksperten Joshua Nkomo var tidligere en sentral skikkelse innen Zapu. Han lot seg ekskludere fra ANC i september 1975 for å inngå i personlige forhandlinger med Ian Smith. Nkomo er en nøkkelfigur i forsøket på å etablere et provestlig, nykolonialt, svart flertallstyre i Zimbabwe. Han er Kissinger og Smiths mann blant afrikanerne og, Nkomo påstår selv at et flertall av ANC's medlemmer i Rhodesia slutter opp om ham.

En annen sentral leder er biskop Muzorewa. Han har tilbrakt lange perioder i frivillig eksil og representerer utenlandsfløyen innen ANC. Han har tidligere gjort seg til talsmann for forhandlingsveien, men har sammen med Nkomo i det siste hevet stemmen noe når det gjelder væpnet kamp for ikke å bli spilt over sidelinja av geriljaen.

Fellesorganisasjonen ANC's reformistiske politikk, den personlige maktkampen innen toppen, samt hemmingen av den væpnede kampen førte til at Zanu i september 1976 trakk seg fra ANC. Den væpnede grenen av ANC, Zimbabwe Peoples Army (ZIPA, også forkortet ZPA) fulgte Zanu da bevegelsen brøt med ANC. Dette betyr at ANC i dag er uten hær.

ZIPA's ledelse består av Zanumedlemmer og sympatisører og er den overlegent sterkeste geriljaorganisasjon både politisk og militært. Både ZIPA/Zanu har under ledelse av Mugabe konsolidert organisasjonene ved en omfattende reorganisering og utskifting av ledelsen. Den tidligere lederen for Zanu Sithole, er i dag avsatt og både Sithole og Muzorewa er nylig blitt kritisert av et 18manns råd innen ZIPA. Beskyldningene går ut på at de er ubrukelige som revolusjonære ledere, at de er offer for personlige maktintriger, og har hånd om våpen og penger som ikke når geriljaen.

Reorganiseringen av Zanu henger også sammen med en klart påvist infiltrasjon i organisasjonen. I den forbindelse har Zambias Kaunda spilt et intrigant dobbeltspill. Kaunda stilte i lengre tid baser til disposisjon for Zanu samtidig som han i samarbeid med Vorster/Kissinger fremmet en infiltrasjon i Zanu. Kaunda er blant annet ansvarlig for mordet på Zanu-lederen Chitepo. En rekke av toppene innen Zanu holdes internert i Zambia (Bl. a. Tongagara) og flere er "forsvunnet". Trass i dette ser det nå ut til at Zanu og Zipa har styrket sine organisasjoner under Mugabes ledelse både ved å bryte med reformistene innen ANC og ved å trappe opp geriljaaktiviteten overfor Smiths tropper.

Kissingerplanen

Med den siste tidas utvikling i det sørlige Afrika blir det stadig tydeligere

at imperialismens dager er talte. I Namibia har de sirkuspregede forhandlingene mellom Vorster og håndplukkede reaksjonære stammehøvdinge brutt sammen. I Sør-Afrika har urolighetene som startet i sommer i de svarte ghettoene stadig blusset opp. I Rhodesia er det bare et tidsspørsmål når Smithregimet faller. For å vinne tid og befeste regimet i Sør-Afrika som både økonomisk og militært er av langt større betydning for den vestlige imperialismen har Kissinger/Vorster presset Smith til å foreta et forhandlingsframstøt overfor geriljabevegelsene i Zimbabwe. Kissingerplanen for overgangen til svart flertallstyre i landet ble motvillig godtatt av Smith 24/9 trass i at forslaget er et rent nykolonialt framstøt for å befeste det hvite mindretallet sin makt.

Kissingerplanen går ut på at det skal innføres svart flertallstyre innen 2 år. I mellomtida skal landet styres av en interimregjering bestående av et statsråd og et ministerråd. Statsrådet skal ha halvparten svarte og halvparten hvite medlemmer med en ikke-stemmeberettiget formann fra de hvite. Ministerrådet skal ha en svart førsteminister i spissen for et svart flertall. Men statsrådet skal ha vetorett overfor ministerrådet, noe som vil gjøre det maktesløs. Denne midlertidige regjeringa skal så utarbeide en ny grunnlov. I tillegg krever Smith at forsvars- og justisdepartementet, dvs. kontroll med hær og politi skal være i hvite hender i overgangsperioden. Han har også krevd at all geriljaaktivitet må innstilles, og at den økonomiske blokaden umiddelbart må oppheves.

Om et par dager starter forhandlingene mellom Smith og nasjonalistlederne: Sithole, Nkomo, Muzorewa og Mugabe i Geneve under britisk ledelse. Smith vil udelukkende strø sand på Kissingeropplegget. Ingen av afrikanerne har godtatt planen i sin nåværende form selvom de har angrepet ulike punkter i forslaget. Også frontlinjestatene Angola, Mocambique, Zambia, Tanzania og

Det hvite mindretallsregimet i Rhodesia forbereder seg på slutt-kampen (Foto AP)

Botswana har angrepet dette dårlig kamouflerte opplegget for en nykolonial løsning. Det gjenstår å se i hvilken grad de ulike nasjonalistlederne samordner sin forhandlingstaktikk eller om denne fronten sprekker. Som riset bak speilet står 12 000 geriljasoldater fra ZIPA klar til angrep fra baser i Mocambique når regntiden starter om en uke, og Mugabe uttalte nylig at krigen ville fortsette inntil en svart sosialistisk republikk er etablert i Zimbabwe.

T. M.

Faglig konferanse i KA

Kommunistisk Arbeiderforbund holdt 16 og 17 oktober en faglig konferanse på Oslo Kjemiske Arbeiderforenings feriested i Enebakk. På konferansen innledet Øyvind Horverak om den økonomiske situasjonen og Kjell Hovden om kommunistiske metoder for streik. Foruten disse to innledet Tor Larsen om prinsippene for kommunistisk arbeid i fagforeninger og på arbeidsplassene. Vi bringer her et sammendrag av hans foredrag.

I ethvert klassesamfunn vil kampen mellom de ulike klassene gjenspeile seg innenfor arbeiderklassen og deres organer. Det oppstår partier som representerer forskjellige klasseinteresser, men som samtidig søker å framstå som 'arbeider'partier - som sosialistiske og kommunistiske partier. Det er klart at så lenge disse partiene har innflytelse og tillit i arbeiderbevegelsen, så kan ikke arbeidernes kamp vinne fram. Således er arbeiderklassens styrke uløselig knyttet til bekjempelsen og avsløringen av disse grupperingene som representanter for andre klasser.

Som sagt er det snakk om ulike klasseinteresser som blir organisert innenfor fagbevegelsen og blant arbeiderne. De opptrer politisk-organisatorisk alt etter hvilke klasseinteresser de representerer.

DNA og AKP er entydige representanter for sine klasser - DNA for borgerskapet og AKP for småborgerskapet. Partier som SV og NKP derimot er ikke så entydige. SV's politikk faller mellom to stoler. Dels søker de å stå på en borgerlig linje sammen med DNA - dels søker de sammen med AKP på en småborgerlig linje, dels har partiet vært prega av sterk forvirring. Likevel synes det som SV representerer småborgerskapets interesser, men at partiet har en borgerlig fløy - organisert rundt sentrale pamper i Jern og Metall og andre forbund, folk som Ove Larsen, Gunnar Nilsen, Kjell Fiskerud osv. Under flere av de siste års streiker har disse framstått med en selvstendig linje og praksis for på LO/DNA-vis å knekke streiken som SV har støttet på småborgervis. NKP er heller ikke entydig. Riktignok har partiet programfesta den småborgerlige anti-monopolistiske revolusjonen og støtte til denne klassen. Men i faglig politikk stiller de seg ofte fram som forsvarere av DNA's borgerlige politikk. Jeg tenker her på de siste års lønnsoppgjør, det kombinerte Kleppeoppgjøret iberegnet. Men også i andre saker.

Felles for alle disse partiene er at de alle bekjemper proletariatets selvstendige kamp. Siktemålet for disse er hele tiden å enten bruke arbeidernes kamp til støtte for andre klassers interesser eller hindre at arbeiderne reiser en effektiv kamp. En selvstendig revolusjonær kamp for egne klasseinteresser går ingen av disse inn for, tvert om bekjemper de det alle, hver på sin måte.

AKP ynder å hevde at det i dag er to linjer i fagbevegelsen, deredvs. den småborgerlige, og DNA's borgerlige linje. På den måten forsøker de å underlå den gryende kommunistiske opposisjonen. Vi kommunister er klar over at det nettopp er den borgerlige linje som står sterkest, med den småborgerlige som den antallsmessige største konkurrent. Vi er derfor nødt til å underkaste disse en konkret analyse.

Den borgerlige linje går ut på klassesamarbeid mellom borgerskapet og arbeiderklassen først og fremst. For å få i stand dette var det nødvendig å destruere arbeiderklassens kamporganer. I første rekke sto her LO. Gjennom arbeidstviltlovgivning og hovedavtalen er LO blitt forvandlet fra å være et kamporgan for arbeiderklassens elementære interesser til å bli et redskap for borgerskapets klasseherredømme, til å bli en del av det borgerlige statsapparatet.

De siste års kombinerte lønnsoppgjør og Kleppe-pakker, som i realiteten var innføringa av en smidigere modell av Skånlandsutvalgets innstill-

ing, viser med all ønskelig tydelighet at den koropative staten er borgerskapets endelige målsetting. Gjennom arbeidsretten, voldspliktbestemmelser og fredsplikt søker staten å gjøre enhver legal kamp umulig for arbeiderne. Tespekt for lovverket er deretter deres parole. Slik søker de å svinebinde arbeiderne gjennom det som en gang var deres egen organisasjon. Vår oppgave er selvsagt ikke å være nostalgiske eller å prøve å gjenreise LO som en komorganisasjon for arbeiderne, slik som enkelte gjør - for øvrig de samme som hevder at arbeidernes ulovlige streik egentlig er lovlig. Vi erkjenner at streiker som går på tvers av tariffavtalen er ulovlige. Vår oppgave er ikke å bekjempe fakta, men nettopp å erkjenne dem og ut fra denne erkjennelsen stake ut en linje for kampen. Dermed blir kampen mot legalismen av stor betydning for utviklingen av den faglige kampen. Vår oppgave blir nettopp å framholde at arbeiderne må bryte med det korporative lovverket for å vinne fram. Dette bruddet med legalismen betyr selvsagt ikke at vi går mot å bruke legale kampmidler. Samtidig skal vi også huske at slike saker som Kryssset-konflikten er yndlingshistorier for DNA/LO-toppen. Da kan de demonstrere sin kampvilje og store evne til å ivareta arbeidernes interesser. Men selv om sosialdemokratiet i sin strategi søker å hindre ulovlig streik, har de også en spesiell taktikk når det først er brutt ut en. Her foreligger da to muligheter, enten å knekke streiken totalt, ved en aktiv kampanje mot selve streiken, gjennom streikebryteri og politi. Slik gjorde de i Linjegods-konflikten, hvor for øvrig småborgervestresida lan forholdene særdeles godt til rette. Den andre metoden er gjennom å støtte streiken for deretter å komme inn i ledende posisjoner og i kraft av å kontrollere støttebevegelsen tvinge de streikende tilbake til arbeidet, slik de prøvde på Norgas, på Jøtul og sist nå med hell på Odda. På Odda skjedde dette for øvrig ikke gjennom støtte til selve streiken, men gjennom støtte til de permitterte for å få disse til å forhandle på vegne av de streikende. Selv om de streikende visste dette, ble deres stilling for svak til at deres kamp kunne opprettholdes. Odda-streiken skal jeg komme tilbake til, jeg har nevnt dette for å karakterisere den borgerlige linje i fagbevegelsen, representert ved LO-apparatet/DNA og deler av SV, NKP. Jeg skal nå gå over til å si litt om den småborgerlige linje og til slutt litt om den kommunistiske litt mer positivt fundert. Den småborgerlige linje representeres av de som til stadighet kaller seg venstresida. Denne linje går ut på å isolere de streikende og deres krav fra den øvrige arbeiderklassen, og til gjengjeld søkes en slik kamp blant arbeiderne å bli brukt til å støtte småborgerskapet. Til dette formålet brukes de såkalte streikestøttekomitéene og streikestøttebevegelsens informasjonskontor å kontrollere streiken gjennom økonomisk og organisatorisk støtte, m.a.o. en framgangsmåte som ikke vesentlig skiller seg fra sosialdemokratenes. Gjennom tilsynelatende å gi støtte fra hvert sitt apparat, fagapparat og streikestøttekomitéer søker begge disse å få kontroll over arbeidernes kamp. AKP gjør dette ikke for å ødelegge selve streiken, slik sosialdemokratene gjør, men for å bli den for å fremme småborgerskapets interesser. Slik gjorde de på Hamnerverket, hvor arbeiderne sammen med streikestøtteaktivister fra de nevnte komitéer på et møte vedtøt støtte til Hitra-bøndene.

(Det er imidlertid helt på det rene at Hamnerverkarbeiderne var villig til når som helst å slå handa av AKP, men at de ikke hadde mulighet til det økonomisk. Dette hevdes ihvertfall fra SV-hold, og det er ingen grunn til å tvile på at selv oppfatta AKP i det minste som en politisk belastning.)

Vanligvis vil en slik offensiv fra småborgerlige partier skje på den måten at man søker å vinne direkte opplutning om det småborgerlige partiet blant arbeiderne. Altså ikke kanalisert gjennom direkte støtte til en småborgerlig aksjon, men en varig støtte til småborgerlig politikk gjennom deres partiorganisasjoner. Samtidig søker småborgerrepresentantene alltid å få sitt politiske syn mest mulig inn i streikegrunnlag og støttearbeid. Streiken begrunnes med at denne streiken er spesiell, den gjelder f.eks. en lavtlønnsgruppe, kampen rettes mot utenlandsk monopolkapital osv. Når det gjelder dette siste, framhevinga av det nasjonale, så brukes det ikke bare på den måten at man sier dette er en kamp mellom norske arbeidere og utenlandsk monopolkapital. Det brukes også om det tilsynelatende motsette, f.eks. om streiken på Norsk Champignon hvor man snakker om en norsk kapitalist som kynisk utnytter fremmedarbeidere. Hensikten er den samme: framheve det nasjonale perspektivet, gjøre om motsetningen mellom arbeid og kapital til en nasjonal motsetning. Dette har selvsagt med småborgerskapets allmenne redsel for det "fremmede", utenlandske element, fordi det ser kapitalismens allmenne utvikling, med fri bevegelse av kapital og arbeidskraft som en trussel mot sin klassemessige situasjon.

Et annet perspektiv som søkes å settes på arbeidernes kamp, er det legale. Framhevinga og påstanden om at en aksjon er lovlig, innebærer en påstand om at de fagorganiserte har "rett" til å gå ut i streik, selv om lovverket ikke gir en slik "rett". Som jeg var inne på tidligere, driver sosialdemokratiet intens for å framheve at konflikten er ulovlig mens småborgerskapet på sin side hevder at den samme konflikten er lovlig. På denne måten gjøres streiken til et delikat juridisk spørsmål. Prinsippielt ser vi her likhet i AKP/SV og DNA/LO's argument-

asjon. DNA/LO støtter ikke streiken fordi den er ulovlig, mens AKP/SV støtter den med den begrunnelse at den er lovlig. Således virker de skjønt enige om å støtte lovlige streiker, men ikke ulovlige. I alle fall må det bli problematisk for SV, AKP den dagen de blir nødt til å innse disse streikenes faktiske ulovlighet. Mulighetene for småborgerlig politikk er imidlertid romslige. En kan ikke bare tende seg, men må også regne med, at småborgervenstre, den dagen de må innse en streiks ulovlige karakter, vil slå om i anti-legalisme. Imidlertid skal vi her konsentrere oss om dagens variant av småborgerlig politikk på dette feltet: legalismen. Denne viser seg ikke bare i streikekamper, men har kanskje fått mer ekstreme utslag i situasjoner som suspensjons- og oppsigelsessaker. Høydepunktet nå antakeligvis i Mo i Rana for tiden, hvor tre oppsagte AKP-jenter har planlagt å gå til rettsak for å få igjen jobbene. En rettsak som nødvendigvis må rette seg mot de andre arbeiderne fordi det ihvertfall formelt er disse som har krevd AKP-kvinnefrontene oppsagt.

I forbindelse med NTL-suspensjonene ble også kravet om rettsak reist, fordi man her mente at borgerskapets politiske representanter hadde brukt en ulovlig kampmetode i kampen mot ulovlig streik. Jeg skal ikke gå nærmere inn på disse sakene. Men jeg vil bare her peke på det jeg mener er det sentrale punkt i småborgerpropagandaen, nemlig at denne linja setter den borgerlige rett over arbeiderne. Den hevder at arbeiderne må bøye seg for borgerlig rett under kapitalismen. Kommunismens linje er derimot at vi setter den rett som arbeiderne tar seg, som det eneste retningsgivende. Kampen mot legalismen er og må være en sentral oppgave i vårt politiske arbeid. Bruddet med det korporative lovverket er ikke begrunnet bare utifra at det er nødvendig for å vinne diverse dagkamper - men også for å skape en bevissthet om statens klassekarakter og borgerskapet som en organisert klasse, noe som er forutsetningen for at en kan skape en revolusjonær bevegelse i klassen og videre for det sosialistiske samfunn.

I en streikesituasjon må vår propaganda påvise at kampen ikke bare reiser seg mot en enkelt arbeidskjøper og deres eventuelle særegenhet, at de streidende ikke skal støttes på et filantropisk grunnlag og at dette betyr en konfrontasjon med borgerskapets stat i forlengelsen av kampen. Når det gjelder suspensjonene så er det klart at vi må gå mot ethvert forsøk å skape en "rett" utenfor arbeiderklassen som skal overprøve riktigheten av disse. For oss gjelder

Forts. side 2.

I svensk fjernsyn vistes for en tid tilbake en sovjetisk-produsert film om Kina. Filmen var ment som en satire og harselas over maoismen, men satiren var plump og 'naiv' og forfeilet grundig sitt mål.

Mottoet for filmen har øyensynlig vært "Hensikten helliger midlet". Maoismen var politiregime, ble det sagt, Mao og Hitler hadde samme psyke. De troskyldige kinesere ble lurt til å forberede seg på krig mot Sovjet. "Maoismen frykter vår fredelighet", het det. Det fantes praktisk talt ingen fabrikker, bare 1 fabrikk som laget lastebiler. Folket levde og arbeidet som for 100 år siden, i den ytterste nød og fattigdom. Alt var rasjonert og det var knapt med ris.

Når en ser denne filmen som er produsert med tanke på verdensmarkedet, må en alvorlig begynne å lure på om det er noe i veien med russernes forstand. Hvor dumme tror egentlig Bresnev-klikken at folk er? Det er allment kjent at Sovjet står oppmarsjert med milliontropper på Kinas grense med alt det nyeste i panser og rakettvåpen. Bortsett fra de små Moskva-tro revisjonistpartier er det ikke mange som tror på Sovjets "fredelighet"

etter Tsjekkoslovakia. For 100 år siden døde hundretusenvis av kinesere av hungersnød eller oversvømmelser og andre katastrofer. Det er allment kjent nå at kineserne har overvunnet katastrofer som oversvømmelse og tørke gjennom sine gigantiske overrisslingsanlegg og kanalanlegg. I dag vet hvert barn at hungersnøden er avskaffet i Kina.

Hvis slike tåpelige løgner virkelig går for god fisk i Sovjet, så må en nesten synes synd på Sovjet-revisjonistene den dagen de blir avslørt av sitt eget folk. En propaganda-film, som så ettertrykkelig slår over målet som denne, må naturligvis nødvendig få utilsiktede komiske sider. Noen bilder viste kinesere som dyrket jorden med gammeldagse redskaper. Teksten lød: "Slik vil Mao at kineserne skal ha det, ingen mekanisering eller modernisering. For Mao har sagt: Stol på egne muskler".

Som kjent har Mao sagt: "Stol på egne krefter", hvilket er noe helt annet. Vi nekter å tro at enfoldigheten til de som har laget filmen er så stor som det her vises. Det kan ganske enkelt ikke være mulig. Skjønt gudene vet.

OBS

Radionette: Initiativet ut av de streikendes hender og over til forbundsledelsen

De 300 LO-organiserte arbeiderne ved Radionette i Sandvika (Tandberg-konsernet) gjenopptok arbeidet mandag 25. oktober etter å ha vært i streik i seks dager.

Bakgrunnen for streiken var lokale lønnsforhandlinger. Arbeiderne krevde en økning på 3,50 pr. time, mens bedriften bare ville "gi" 75 øre. De videre forhandlinger mellom Jern og Met-forbundet og bedriften førte som vanlig til enighet, denne gangen om å avspise arbeiderne med kr. 1,50.

Arbeiderne reagerte på dette resultatet med å gå til streik på krav om kr. 2,50 i generell lønnsøkning og kr. 3,00 for unge arbeidere.

Jern og Met erklærte straks streiken for tariffstridig og ulovlig - i tråd med Hovedavtale og arbeidstvistlov-givning.

I formen kunne det se ut som om de 300 Radionette-arbeiderne likevel var i stand til å beholde sitt avgjørende maktmiddel, streikevåpnet - på tross

av lov- og avtaleverkets og forbundsledelsens avværningsforsøk. De tok konsekvensen av at streiken var ulovlig med å velge egen streikekomite til erstatning for klubbstyret, og hadde dermed avverget eventuelle repressalier mot fagforeninga.

De videre lærdommer av de ulovlige streikene hadde imidlertid ikke vunnet fram blant de streikende. Valget av egen streikekomite ble ikke fulgt opp med full tilsidesettelse av det faglige apparatet. Det ble dermed bare en formell handling uten reelt innhold i form av full overtakelse av egen kontroll med streiken. Jern og Met-ledelsen fikk beholde en fot innfor, og fikk hele tida drive forhandlinger med bedriften "på vegne av" arbeiderne.

Dette er også bakgrunnen for at kampen ble lite tilspisset. F. eks. lå både Arbeiderbladet og Aftenposten svært lavt i løypa når det gjaldt å kjøre ut mot de streikende. Som talsmenn for borgerskapet og LO-ledelsen visste

de godt at så lenge de streikende tok saken i egne hender, men slapp forbundsledelsen til, kunne streiken bringes til opphør på en mer smertefri måte for dem.

Resultatet er da også foreløpig blitt som de ventet og håpet. Mandag 25. oktober ble streiken avblåst - uten noen reelle garantier for krava. Det er innledet forhandlinger mellom representanter for forbundet, bedriftsledelsen og klubben - uten tidsfrist og forhåndsbetingelser.

Tandberg-konsernet og hele borgerskapet kan dermed nok en gang takke sine lakeier i Jern og Met for godt utførte tjenester. Avblåsning av streiken på disse betingelsene er et nederlag ikke bare for de 300 arbeiderne på Radionette, men for hele arbeiderklassen, som må ta i bruk ulovlig streik på tvers av det faglige apparatet for å slå tilbake Kleppe-pakkenes angrep på reallønna og forsøk på å svinebinde arbeiderne.

Det er da også dette klasseperspektivet som Jern og Met-ledelsen gjenom nestformann Jan Balstad forsøker å undertrykke når de nå skyver lokale "særegenheter" ved forholdene

Jern og Met-formannen Lars M. Skytøy kan foreløpig smile fornøyd over utviklinga på Radionette.

på Radionette fram som kjernen i konfliktstoffet på bedriften. Radionette-arbeiderne skal ikke se sin kamp som en del av arbeiderklassens samlede kamp, og andre arbeidere skal ikke se at Radionette-arbeideres krav er i alle arbeideres interesser!

Men Radionette-arbeiderne selv vil utvilsomt - før eller seinere - få erfare at den eneste kraft de har å stole på, det er seg selv og den øvrige arbeiderklassen.

Det er ikke ofte jeg er enig med Høyre. Det ville nå være forfærlig også, som bestemor sier. Men som kjent skal en ikke forsverge noe som helst her i verden.

I lange tider har Høyre tordnet mot Arbeiderpartiets sosialisering av det norske samfunnet. Dette har vært godt skjult for de aller fleste alminnelige, normale mennesker, men Nordvik & co har sett det.

Unormale og uforståelige reaksjoner er på sett og vis interessante, så dette fenomenet har opptatt meg mere enn det egentlig fortjener.

Det er sjølsagt ingen selvfølge at en kommer fram til et resultat om en en sjelden gang prøver å tenke, men det hender - så det kan være forsøket verdt.

Det har aldri vært meningen at en skal ta politikere alvorlig, men det er akkurat det som er skjedd. Høyre har rett og slett tatt Ap på ordet, eller kanskje det bare later som om det gjør det. Når Ap legger fram sine definisjoner

om sosialisme, blir de derfor markedsført av Høyre med store bokstaver.

Det dreier seg om dyptpløyende tanker: "Sosialisme er det som Ap til enhver tid anser som sosialisme". "Sosialisme er den politikk som Ap fører nå og til evig tid".

Ut fra dette er vi alle blitt sosialiserte i en menneskealder enten vi har oppdaget det eller ikke - så Høyre har rett.

Ettersom både Arbeiderpartiet og Høyre er svært interesserte i at flest

mulig tror at de står for motsatte syn i politikken, er ingen mere glad for denne sosialismen enn Høyre og ingen har mere grunn til å være det.

Det går rykter på byen om at vår kjære venn og kollega CC i Morgenbladet holder på med en ny artikkel - noe med riktig smell i. Foreløpig har han ikke klart for seg hva han skriver om - det har han forøvrig aldri, men det går på at en ikke kan stole på folk som kjører rundt i bil med venstretatt.

STRASSBURGER-TESENE
Ikke bare et historisk dokument fra 1929, men et redskap for arbeidernes faglige og politiske kamp også idag.

GJENNOM LOV
ER

BRUK STRASSBURGER-TESENE
I DEN FAGLIGE KAMPEN!

Den ulovlige streikens metoder ble første gang oppsummert i Den Røde Faglige Internasjonalens såkalte

Strassburger-teser fra 1929. Tesene ble utformet på bakgrunn av det faglige apparatets innlemming i den borgerlige staten, noe som fra da av nødvendiggjorde valg av særskilte streikekomiteer til erstatning for de faglige tillitsmenn i kampsituasjoner. Siden 1929 er tesene om og om igjen studert og benyttet av arbeidere i kamp.

Strassburger-tesene foreligger trykt i et eget hefte fra Kommunistisk Arbeiderforbund, "Tvers gjennom lov til seier". Foruten Strassburger-tesene inneholder heftet bl. a. en oppsummering av streikebevegelsen i Norge i 1974, og artikler av Engels og Arvid G. Hansen.

Hefet "Tvers gjennom lov til seier" er uunnværlig for alle arbeidere som forbereder seg på kamp på tvers av det kombinerte og samordnede oppgjøret, og for alle som ønsker å sette seg inn i arbeiderklassens erfaringer med økonomisk kamp. Hefet trykkes nå i 2. opplag, og koster kr. 7,-.

Bruk heftet i klassekampen! Bestill med hjelp av bestillingssedelen annet sted i avisa!

Trondheims mek. verksted: Klubbformann truet med oppsigelse

Ved Trondheim Mekaniske Verksted er klubbformann Kjell Hammer truet med oppsigelse etter at det nyvalgte klubbstyret fortsatte sosialdemokratens praksis og avholdt møte i arbeidstida.

Hammer ble enstemmig valgt som ny klubbformann (uten motkandidat) etter at klubben med 192 mot 81 stemmer avviste den sittende klubbformanns lønnskrav på 1,70 i timen. Flertallet av medlemmene krevde løftene fra tariffoppgjøret innfridd, og stilte krav om 2,60 i lønnsøkning. Da var det sosialdemokratene i klubbstyret gikk av, og Hammer ble valgt til å lede de kommende forhandlinger.

Her finner vi årsaken til oppsigel-

sestrusselen. Personen Hammer står ikke i fokus, sjøl om direktør Schyberg med glede ville satt ham på porten. Viktigst for bedriften er om de gjennom sin oppsigelsestrussel klarer å splitte arbeiderne, noe de vil vite å bruke under tariffforhandlingene. Vi må avvise trusselen, og bare beklage klubbstyrets vakling i spørsmålet om å holde møter i arbeidstida. Først skrev Hammer og klubbsekretæren under på en unnskyldning for at de holdt slikt møte (!), så erklærer de at denne protokollen ble underskrevet under press og trekker underskriftene tilbake. Deretter ville de legge ned vervene i protest, men snudde også om på dette punkt igjen.

Vi oppfordrer arbeiderne ved TMV til samlet å avvise oppsigelsestrusselen - og dermed slå beina vekk under bedriftens splittelsesforsøk.

Vi tror at et handlekraftig styre med tillit hos medlemmene kan stille økonomiske krav som bedre samsvarer med TMV-arbeidernes interesser enn sosialdemokratene. Skal disse kravene kunne innfris, må imidlertid Hammer og de øvrige TMV-arbeidere ta et oppgjør med respekten for lov- og avtaleverket. Framfor alt må arbeiderne nytte lærdommene fra de seinere års streiker og kvitte seg med alle illusjoner om "lovlig" streik.

Korrespondent/Trondheim